

# **hátétépé/vévévé/német/hő**

Megmondom, mi lesz ma este. El fogok kezdeni egy történetet. A saját szavaimmal. (Mit rózsának mondunk, bárhogy hívjuk is, egyként illatos.) Bár a történet a képzeletben van, már amennyire kárhozatos figyelmetlenségetek megengedi kibontakozni. Felőlem nézve általában rögtön bedöglök, ott, hogy nevet kellene adnom. Nem adok nevet, mert nem hiszem el egyiket sem. Akkor meg csak kevés szereplőt használhatok. A fiú, a lány, az öregember, a férfi. Ráadásul a magyarban nincsenek nemek, így elég nehéz pontosan és egyszerűen beszélni. Volna még, hogy rutinból be az egyes szám elsőbe. Úgy meg tényleg igazából csak magamról tudok, különben úgy érzéném, hogy csak hazudozok össze-vissza. Honnan tudjam, hogy mit gondol az, aki helyett beszélnék? Marad „a márkinő ötkor indult el hazulról”. A mai ember azt nem bírja végig. Pjotr Alekszandrovics, és vissza kell lapozni, hogy az most a Genyka-e, vagy a Lukanov fivére, aki eddig még nem volt megnevezve? Szörnyű.

Ha nevet adok, mintha aláírtam volna egy hülye szerződést, hogy nem fogok fikázni étterembe'. Dehát, úgy igazából, nincsen kedvem csak úgy üldögdélni. Elmondom inkább, hogy mit írnék meg, ha tudnám, hogyan kellene.

Tehát egy férfit látok, a régi módszerekkel most hosszan le kéne írnom, mínusz személyiségi jogok, ebben a körben azonban elég annyit mondanom, hogy tisztára a Kukorelly. Vagy megmutassam, milyen a régi módszerekkel? Itt van nálam, „véletlenül”. Nyolcvannyolcas, sárguló papírok.

„... Izmos test, egy kiöregedett futballista. A hátnak bizonyos vadmacskás ívelése. Gömbölyded izomkötegek. A bőr színe. kicsit mindig tejeskávébarna, még télen is. A mozgás: tengerész a szárazföldön, magabiztos bizonytalanság. Erős nyak, az arányosnál gondolatlanul kisebb fej. Koponyához simuló, kis fülek, érzékeny orr. Ke-

mény áll, nem ellenszenvesen vékony, határozott vonalú ajkak. A ritkás szőkésbarna szemöldök ívelése: mintha mindig csodálkozna. Boltozatos homlok, kopaszodik, a halántéknál és a tarkón még sűrű, a fejtetőn ritkás és borzas tincsek. Egy ebből következő szokás: a meglepően finom, elegáns kezek szimmetrikus emelkedése, a koponyára simuló tenyerek, ahogy eligazítják az engedetlen hajszálakat, szinte mindig igazi eredmény nélkül. Az a fajta szempár, amelynek színét csak akkor tudjuk pontosan, ha éppen a szemünkbe néz.”

Gondolattalkisebb fej. Brávó.

Félreértés ne essék, amit el fogok mondani, az nem a Kukorellyről szól, mert például akkor egyáltalán nem kellene itt szarakodnom, egyszerűen úgy hívnám a hősiemet, hogy Kukorelly, és kacagva szaladnék át az életén.

De nem ez van, hanem, ami lesz.

Tehát van ez a férfi, nyolcvannyolcban annyit tudtam róla, hogy elhagyta a felesége, és ezért behurcolt egy matracot a legkisebb szobába, hogy a többit látnia se kelljen.

Rögtön három irányban tudom a dolgot továbbképzelnéi.

Urbánusban, népiesben, kozmopolitában. (Ez, hogy az első és a harmadik nem azonos, mindjárt nyit egy szép bő, bőrszagú, lakályos bugyrot, ahová most nem megyünk be, mert ott lakik az egy szemű óriás. Esszébugyor, haladóknak, menjen be a — itt most neveteket lehetne mondani.)

Ezen a ponton egyébként a jövő irodalmához érkezünk, majd rákattintasz a hátétépé, vévévé, német, hö satöbbire, és ellinkelhetsz három irányban. Megmondhatod, merre menjek. Gyönyörű, fehér kezeket akarok látni. Ki szavaz az urbánusra? Igen, köszönöm. Népies? Igen. Kozmopolita? Igen.

Tök mindegy egyébként, mit akartok, most az lesz, amit én, mert nincs annyi idő csütörtökig, hogy megírjam mind a hármat, és az urbánust van kedvem megírni.

Tartsuk meg Kukorellyből a K-t, az már úgylis bejött néhányszor.

K-ra fagy a lakás, mint a vizes ruha, lásd még nemecek ernő.

Gyors tranzakciók. Először a berendezést adja el, találkozik az utcán egy régi osztálytársával, aki undorító lángfoltot hord a fél arcán, lecsúszott gorbacsov a Tüzér utcából, amúgy ószeres, vagy hogy mondják ezt mostanában. Oldtime-manager?

Másnapra odaáll az IFA meg egy konténer a szemétnék. Két óra alatt kirámolnak, a Béla letesz hétszázszetret.

Úl K. az üres lakásban, összecukható horgászszéken, a nagy-apjáié volt, kopott falábak, mármint a székéi, gyönyörű, feketére barnult bőrháromszögek az erős daróc sarkain, ahol a lábakhoz rögzítették. Az volt jó, hogy nem maradt idő válogatni, gondolja K, és nagyot húz a tequilás üvegből. Az a sötétsárga, olajos, mintha reklámokban tűzné át a kíméletlen, latin ragyogás. Visszafelé vette, integetés után, a kisközértben.

Legyen az évszak az a vad nyár.

Lassan és finoman részegedik, és az hogy le, nem volna pontos, inkább az ellenkező irány, persze, azt sem kell elsietni. Elhatározza, hogy nem alszik ott többet. Mondjuk lehetett sejteni, mert nincsen ágy se, azt hiszem, már mondtam, hogy ki van üritve a lakás.

Itt megállok. Tényleg, milyen lehet, amikor mindened eladod?

Áll, egyre részegebb, néha odacammog az ablakhoz, és lenéz a konténerre. Kis csapat molyozgat körülötte. Szépen fogy a használható használhatatlan. Nézni, ahogy valaki kirángatja a szemétből a kedvenc akármidet.

Milyen boldogság könyvek nélkül élni!

Végignéz magát. Koszos vászonnadrág, eredetileg vajszínű. Szürkére mosott, szakadt, valaha fekete trikó. Bordó kínai tornacipő meztélábra. Ez, hogy meztélábra, sírkő a szövegben. Hátizsák, első világháborús, benne a személyes papírok, meg egy sípulóver.

Csőng a telefon, nem veszi föl.

Fölkel, a hétszázszáz beteszi a bankba.

Van ott egy ügynökség, a presszó melletti házban, nyolcmilliót mond, és arra a kérdésre, mennyit enged, azt válaszolja, semennyit. Akkor mondjanak kilencet, és legyen nyolc a vége, pszichológiailag. Jó. Hol értesítsük? Itt van a kulcs, aztán majd én hívom néha, megmondja, ha fölvehetem a pénzt. Kicsit meghökken a nő, hátradől. Kiskosztüm, Sophia Loren-szemüveg. Itt kell aláírni. A monitor kék fényében lilák a körmei.

Fölrémlik az a strand a külvárosban, hogy járt ott egyszer, volt egy fura, kékre meszelt medence, vízililiomokkal. De lehetett benne úszni. Vesz egy fekete úszónadrágot a sportboltban. A zsákját beteszi a pályaudvaron a csomagmegőrzőbe.

A villamoson bliccel, huszonnégy megálló.

Van egy luk a drótkerítésen.

Furcsa hely. mintha minden sokkal korábban volna, kékre-pirosra festett korlátok, öreg fák, bádogasztal a kocsmá előtt, öreg

faszik lengőtekéznék. Bekéretőzik, leszedni a korsókat. A kezével mutatja, azt hiszik, hogy süketnéma. Valaki megkínálja cigarettával. Elfogadja, hosszan köhög, azok meg kiröhögik. Kuckuc, mondja egy papírfülű óriás.

Ötkor kap egy pár debrecenit, kezével mutatja a csapos, van-e hol aludni.

A fejét rázza.

Zárás után kinyitnak egy raktárat.

Régi priccsek, hajóhinta darabjai, sarokban parafa mentőöv. Néhány pokróc, valami kaszárnyából. Kap egy darab szappant, meg a személyzeti zuhanyzó kulcsát.

Szappannal mossa ki az alsónadrágot, a trikót.

A csempén megfolyott a rozsda, megfogta a zuhanyozó tálcáját is. K. hátradönti a fejét, hagyja, hogy a szájába ömöljön a forró víz.

Éjszaka nem tud elaludni.

Botorkál a sötétben, a medencéig, úszik néhány kört, furcsán borzongató, ahogy a levelekhez ér a karja. Éles penge a hold. Egy fekete zászlóba törölközik. Hajnaltájt alszik el. Néhány perc múlva ébresztik. Gyere, Kuckuc, lehet söprögetni.

Itt megint lehetne egy igen-nem.

Van egy változatom, hogy örökre itt marad, összeboronálják egy tökéletes testű, oligofrén növel. Egy-ügyű éjszakák, nemlétező bolygón. Valamelyik este részeg vendég molesztálja a lányt, K. beleavatkozik, leszúrják, és meghal a mentőben, útban a baleseti sebészet felé. Furcsa, érdes delírium, amíg átkel odaára. Találtam rá négy mondatot, Erdélytől. „Kidobom magamat az utcára. Ahogy egy szép narancsot kiejtenek az ablakon. Egy fekete héjú narancsot.” És később: „Na én most megyek, nem is olyan hideg.” Volnának színei az elbeszélésnek. Ahogy berendezkednek a raktárban, a nő gyengéd díszítőművészete, találékony rediméd a huszonvalahányadik kerületben. K. rászokik a dohányzásra. Úgymond szenvedélyes dohányos lesz. Sárga ujjvégek. Kossuthot szív, a csikkeket kibontja, és egy szardíniásdobozba üríti. Vesz egy pipát a közeli trafikban. Egy éjszaka arra ébred, hogy üres mellette a matrac, a lány meg kint ül a medence szélén, és valami gaszt fúj ki bodor felhőkben. Ütemesen felparázslis a pipa, a nő hintáztatja a testét, és dúdol magának egy alig dallamot. Ilyenek.

De most mégsem ezt szeretném.

Egy hétig van ott, semmi nőügy, kilóg telefonálni, már alig vár-  
tuk, mondja Sophia Loren, elmegy a lakás nyolc és félért, ha ma né-

gyig ideér. Odaér, naná. Egy kis lakást vennék a parkban, a tetőn, terasszal, tudja, vannak ott ilyenek, harminc négyzetméter bent, negyven kint, hat-hét millió. Éppen van egy, ha akarja, meg lehet nézni. A Dunára néz, csak eléggé lerobbant. Loren K. szemébe néz. Hetet akar a néni, de szerintem, ha meglátja a pénzt, odaadja hat-millióért. Be akar költözni valami otthonba, és már nagyon türelmetlen. Olyan, mint egy... Elharapja a mondatot.

Lifttel mennek föl.

A néni nyit ajtót, mögötte valami odakozmált főzelék bűze.

Húsz éve festhettek utoljára.

Állnak a teraszon, megy a Szigetre a Hapci, azt nézik mind a hárman.

Jó lesz itt magának, fiatalember, mondja váratlanul a néni.

Diólikórt isznak, K. leszámolja a hatmilliót.

Hétfőn költözés.

K. kinéz az ablakon, a térre. Amerikai kalickákra szabdalták, de a fák megnőttek, és kivételesen van víz a medencében. Egy filozófus bronzszobrára látni. Valaha itt élt, ebben a negyedben, gyakran látták sétálni a rakparton. A sétány mellett a gyep óriás téglalapja, nagy foltokat égettek rá a hugyozgató kutyák. K. igyekszik nem gondolni a gyerekkorára. Háttal áll az asztalnak, mégis épp itt fejt meg, hogy a néni annak idején szolfézszt tanított a zeneiskolában, és virágszálamnak szólította azokat a tanítványait, akiket gyűlölt. K. nem tartozott közéjük, szépen meghúzta magát az utolsó padban, és megbabonázva bámulta a törékeny kézfejet, ahogy Kodály módszerére jár, föl-le, engedelmesen. Zöld, kopott fapadok voltak, amikbe úgy kell beszállni, mint a mesevonatba a vidámparkban. A néprajzi múzeumban látta viszont őket, valamikor a nyolcvanas években, tanyasi iskolának rendezték be az egyik termet.

Lefelé a liftben ad százezret Lorennek.

Olyan egyszerűen fogadja el, mintha meg lett volna beszélve.

Érzem, hogy ide például beférne egy víkend a nő szentendrei házában, mocsos és szépséges részletekkel. Úgyszintén hol aludni, költözni meg csak hétfőn lehet. Meglehetősen praktikus K.-nak, és nekem is, akinek meg kellene oldania ezt a néhány napot addig. Kínai vacsora, séta, beszélgetés egy üveg bor mellett. K hazudozása. Hosszú hallgatások. Kirándulás vasárnap a Luppa-szigetre. Harc az örvénnyel a fordulóban. Egy Margit nevű kiel, a harmincas évekből. De nem kéne gondolni semmi rosszra. Egy nyárfa.

Elmentettem, már majdnem tízezer karakter, a sárguló papírok nélkül.

Micsoda gödör ez, ahova értünk. Nagy és nehéz munkával ásták ki, a falából kilógnak a valamiért száraznak látszó, ám valójában fadakadásig nedves gyökérdarabok, éles metszetek, ahogy az ásó elvágta őket. Ugat a kutyám, amíg ezt írom, mintha szét készülné tépni valamit. Hideg fény odafönt a sziklákon. Lent az utcán láthatatlan férfiak zavaros párbeszéde. Homályos bádoglepakkal fedném le a földet, körbe és alul, és szalmatöreket szórnék a gödör aljára, ez utóbbit a tizennyolcadik századból. Szép reménytelenségek. Rá kéne jönnöm, miért éppen ebben a betűtípusban érzem magam otthon. Atavizmus? Mintha csak írógép volna? Egy szép nő arcát látom most, borotvával metszettek rá egy alig látható vonalat, még nem nyílt szét a seb, de itt-ott megjelentek már az apró gyöngyök, mint mikor a gyermek ujjába szúr a nővér, hogy aztán a vértestet a mikroszkóp alá tehesse. Ez most költészet? Nem, mert nem kíván pipiskedni. Valakivel beszélünk a múltkor, nem lényegtelen, hogy prózaíróval, hogy ha volna Prózaírók Lakótelepe, akkor ott úgynevezett *fekvőköltőket* kellene kialakítani, balesetmegelőzés végett, tehát, ha mondjuk egy másik prózaíró gyereke óvatlanul a pettyes labda után rohanna, akkor engem, aki éppen akkor jönnék haza az ütött-kopott, narancssárga Zsigulimmal, egy szerencsésen kiképzett un. fekvőköltő még idejében lelassítana. Elnéztem az előbb a kutyámat, a csupasz földet piszkálgatta óvatosan, aztán hanyatt vetette magát, és enyelegni kezdett a napfényel. Tulajdonképpen fogalmazhatnék pontosabban is. Ordenárébban. A kutyám szabályosan baszott a Nappal, de mintha nem kan, hanem emberi nőstény volna. Szeparátum. Krumplit főztem neki, mert nincsen itthon kutyakaja. Alaposan lesikáltam a burgonyákat. Remek szó. A burgonyákat, még egyszer kimondom, szivaccsal mostam le, aztán fölszeleteltem őket, és libatöpörtyű-darabokat vagdostam közéjük. Némi víz, hogy ellepje a cuccot, épp csak annyi. Aztán föl a tűzre. Ezt kapta enni a szőrös halógép a meztelentől. De semmiképp se akarnék drámai hangot megütni. Csak nem ébreszteni sajnálatot. Egy irányba rohanunk, mindössze ennyit kívántam volna megjegyezni, az önsajnálát minimuma nélkül.

Visszabringáztam magam a férfihez. Férfihoz? Höz? Beszélük, hogy az „I” tulajdonképpen történetileg valami jerü-féle volna. Mély hang valamikor? Biüzalom? Hallottunk valamit harangozni? A magyar nyelvészet óriása, úgy képelem, szomorú alkappa öltönyben, állító-

lag fél évig beszélt a bársony szóról. Akkurátus, buzis artikulációval próbáljuk kimondani, hogy *gombocz*. Ügyeljünk a rövid o-ra. Gombocz Zoltán, a magyar nyelvészet őrája. Ezt hogy őrája, úgy mondta Bencédi, mintha be akarna kebelezeni egy léggömböt. Vagy „Pajzstanárúr” volt a bársonyos? A rosseb se emlékszik. Nyalvászat. Recseg a nyakam, ahogy a fejem forgatom. Meszesedek. Meszesedem? Olvastam egy cikket a vécében a férfiklimaxról, hogy akkor majd nem a csinos nők fognak érdekelni, hanem a rák. *Ne fenyegecs, bazdmeg, mert elráglak a nyaknál*. Meghogy nem lesz elég fruktóz a spermámban. Ezt írja a Nők Lapja. A fruktóz az gyümölcscukor, nem? Kissé elkalandoztam.

Tehát. Úgy döntöttem, K. nem megy ki a nővel Szentendrére, mert vastag a nő csuklója, és bár nadrágban van, a csuklóról halálpontosan a bokára lehet következtetni. Egybeboka. Akkor mi legyen?

Maradt a két és fél millió, annak a sorsát megnyugtatóan el kell rendeznem, különben nem tudok idefigyelni. A Sübában, az egy bevásárlóközpont Budapesten, néhány hónappal ezelőtt működött még Postabank fiók, szombat délután is, mondjuk játszódjon ez az egész tavaly, akkor taxi, finoman, és be a zsetont a Sübába. A taxis végigzsidózza a Szentendrei utat. Inkább adok egy ezrest, csak hagyjad abba. Megsértődik, de zsebreteszi. Zsidrák. Gondolja magában a taxis. Ez is csak egy tetű zsidrák, azoknak van ennyi pénzük. *Kockás?* Emlékszünk erre, hogy milyen ezt így megkérdezni: *kockás?* Ne haragudjon az őszinteségért, de így telefonba azért, ha már ajánlkozik, rákérdeznék. Téboly.

Maradt K.-nál azért negyvenezer a hétvégére.

A strandra nem akar visszamenni.

Akkor irány a Balcsi.

Legyen meg az Akarattya.

Az irodalom amúgy egyre jelentéktelenebb és érdekesebb dologgá válik, mintha folyton keskenyedne az az amúgyis félelmetesen keskeny ösvény, amin egyáltalán el lehet gyalogolni.

A szerző neve pedig: minden szó, amit valaha leír.

Kicsit pihenek.

Azt is írja még a Nők Lapja, hogy mivel majd nem tudok megfelelni úgy a kihívásoknak, mint a fiatal kollégáim, irigység alakul ki bennem velük szemben. És abból a helyzetből nagyon nehéz a kiút.